

DEN FØRSTE MAND: TESTAMENTET

Alle disse beslutninger. I de sidste måneder af hans liv var det det, han tænkte allermest på. Alle de spørgsmål, der fortjente at blive besvaret, alle de svar, som på deres side var lig med beslutninger. Om hvordan han ville leve, om hvordan han ville dø. Og hvilke hemmeligheder han ville dele med andre, og hvor mange han ville tage med sig i graven.

Hun fortjente at få det at vide. Det var hans faste overbevisning. Derimod var han mindre sikker på, om hun virkelig behøvede at få det at vide, som han havde hemmeligholdt gennem årene, mens han stadig var i live. Han mente, at deres forhold havde bedst af, at han blev ved med at tie. Tiden var så knap, og han havde så meget, han skulle nå at gøre. For at benytte sig af en fortærsket vending: Tiden var inde til, at han skulle betale for fortidens synder.

Så en regnfuld formiddag i april satte han sig ved sit skrivebord og skrev det vigtigste brev, han havde skrevet i hele sit liv. Hvert eneste ord skulle vælges med den største omhu, hver eneste sætning skulle finslibes til det yderste. Da han var færdig, læste han teksten igennem flere gange, end han havde tal på. Til sidst følte han sig tilfreds. Eller ikke tilfreds, men mere resigneret. Bedre end det her blev det ikke. Og han ville aldrig få at vide, hvordan hun reagerede, når hun fandt ud af, hvad han havde gjort. Udmattet rejste han sig op. Han var nødt til at få sig noget frokost, hvile sig, gå en tur. Han havde brug for at komme væk. Men med ét kom angsten og uroen over ham.

Han satte sig ned.

Igen, tænkte han. Jeg er nødt til at læse brevet igen.

Og så gjorde han det.

Elskede,

Nu er der gået lang tid, siden vi fik den værste af alle beskeder. Når du læser dette, er jeg her ikke mere. Min dødsdag er fastlagt, og vi kender begge to datoen. Det er uforståeligt – fuldkommen umuligt at forstå – at jeg sidder her og skriver, samtidig med at jeg ved, mine dage er talte. Det har de sådan set altid været, selvom vi mennesker tit tager lidt let på det og tror, at døden gælder andre og ikke os selv. Som om der fandtes et tredje alternativ et eller andet sted midt imellem det evige liv og den evige hvile. Som om man kunne komme og gå, som man vil, gennem den port, der skiller de levende fra de døde. Tro mig, sådan forholder det sig ikke.

Måske fortjener jeg ikke bedre end det her. Måske er der ovenikøbet noget retfærdigt i, at jeg bliver rykket bort tidligere, end vi begge to ville have ønsket. Det er derfor, jeg skriver dette brev. For jeg er så bange for, at jeg har fortjent den død, der ligger foran mig.

Forstår du, jeg gjorde noget uhyggelig dumt for år tilbage. Kan du huske, dengang vores datter var nyfødt, og jeg stadig var kvæstet efter trafikulykken? Ja, selvfølgelig kan du huske det, det var en slem tid. Du kan sikkert også huske de piller, jeg tog, at vi grinede og sagde, de var så stærke, at de kunne bedøve en hest. Guderne måtte vide, at jeg havde brug for dem for at få min hverdag til at fungere, for at genvinde min energi og min krop. Og det forholdt sig sådan, som du sagde – jeg blev ikke klar i hovedet og blikket, før smerterne forsvandt, og jeg holdt op med at tage morfin.

En enkelt gang tog jeg for let på det. Én eneste gang. Men det var nok til at ødelægge et andet menneskes liv. Det var en tirsdag. Det var det her, der skete: Jeg satte mig ind i bilen og kørte til Uppsala for

at mødes med min chef i forbindelse med en middag, der skulle afholdes senere samme aften. Også selvom jeg var sygemeldt, også selvom jeg havde problemer med at bevæge mig. Også selvom mine sanser var sløvede på grund af alle pillerne. Det har jeg aldrig tilgivet mig selv. Jeg skulle ikke have kørt bil den aften. Jeg skulle have taget toget. Men det gjorde jeg ikke.

Og jeg påkørte et andet menneske.

Jo, du læste rigtigt. Det er forfærdeligt, og det er helt og aldeles og allerhelvedes umuligt at gøre ugjort. Lyden, da hun røg op på motorhjelmen, da hendes hoved knaldede ind i forruden. Og så det totalt bizarre syn: at hun i løbet af mindre end tre sekunder lå livløs på vejen bag bilen. Jeg kan huske, at jeg stirrede i bakspejlet, og at jeg ikke fattede, hvordan hun var havnet der.

Alt andet forstod jeg dog kun alt for godt.

Enten blev jeg og tog ansvar for det, jeg havde gjort, og i så fald ville mit liv være slut. Måske ville jeg ovenikøbet miste dig og vores barn. Eller også kørte jeg videre og lod, som om intet var hændt. Jeg kiggede mig omkring, kunne ikke få øje på en levende sjæl. Ingen vidner, kun stilhed. Så jeg valgte det sidste. Jeg lod hende ligge der på vejen. Tænkte, at sådan en beslutning træffer man kun en eneste gang, og der er ingen fortrydelsesret. Jeg husker ikke, hvilke tanker der for gennem hovedet på mig, da bilen begyndte at rulle, sandsynligvis ikke ret mange. Men skylden og skammen satte sig i rygmarven, og der er ikke gået en eneste dag siden da, hvor jeg ikke har kæmpet med erindringen om det, jeg gjorde. Aviserne skrev selvfølgelig om det, og i smug fulgte jeg med i, hvordan det gik den kvinde, jeg havde påkørt. Hun overlevede nemlig, til min store overraskelse. Eller overlevede – alt det, der engang havde været hende, var borte. Det er jo desværre sådan, vi gør – redder mennesker for en hvilken som helst pris.

Nu, hvor du har læst så langt, er du sikkert totalt chokeret. Du bebrejder mig sikkert min fejhed, spekulerer på, hvad fanden jeg tænkte på. Mig selv, er vel det korte svar. Og dig og vores datter og senere også vores søn. Og sådan blev det ved med at være indtil for et par måneder siden. Du ved, dengang alting forandrede sig. Da alting brast, og jeg fik noget at vide om min død, som jeg ikke havde kunnet forestille mig. På det tidspunkt besluttede jeg mig for, at det var på tide at tage ansvar for det, som engang var gået helt ad helvede til. At sone min forbrydelse.

Så det har jeg gjort. Jeg har forsøgt at give kompensation til mit offer. I det mindste i den udstrækning, det nu kan lade sig gøre. I den proces er jeg bange for, at jeg uvægerligt har efterladt mig spor. Det er derfor, jeg skriver dette brev, for jeg tror, der er risiko for, at politiet atter vil begynde at grave i den ulykke, jeg var årsag til, og rent faktisk finde frem til mig. Finde mig og konstatere, at jeg er død. Og det er naturligvis ikke sådan, du skal have at vide, hvad jeg har gjort. Du skal have det direkte fra mig.

Jeg påkørte en ung kvinde og lod hende ligge på vejen uden at hjælpe hende. Jeg er ikke den eneste, som har gjort noget lignende, der har opført sig som et afskum og er stukket af fra ansvaret. Jeg ønsker ikke, at det er sådan, du skal huske mig, som en, der stak af. Derfor vil jeg fortælle, at jeg er anderledes end andre flugtbilister. Jeg forsøger nemlig at tage ansvar til trods for alle de år, der er gået. Som en forfatter engang sagde: Jeg genopretter tingenes orden.

Mere end det er jeg bange for, at jeg ikke kan gøre.

Elsker dig højere end alt andet.

DEN ANDEN MAND: HUSET

SAMTIDIG MED at den mand, der vidste, hvornår han skulle dø, underskrev sin skriftlige bekendelse, stod en anden mand og betragtede et hus, der mest var at betragte som en hemmelighed. Luften var kold og høj, kløede i luftrøret, når han åndede ind. Aprilvejret var omskifteligt. Det her ville blive godt. Rigtig godt. Huset var bygget af hænder, der var så diskrete, at næsten ingen vidste, det fandtes. Næsten ingen. Og det var godt nok for manden, der vendte sig om mod kvinden ved sin side.

“Kan jeg også komme til at se, hvordan det ser ud indeni?” spurgte han.

“Ja, selvfølgelig,” sagde hun.

Manden så sig omkring. Grunden omkring huset var ret stor, og der, hvor den endte, var der et mindre, åbent område. Efter det var der ikke andet end skov, så langt øjet rakte.

Perfekt, tænkte han.

Kvinden låste yderdøren op og holdt den for ham.

“Huset blev bygget for knap fem år siden. Der var ikke noget kriminelt i den måde, det blev opført på, men vi var meget omhyggelige med, at der slap så lidt som muligt ud om byggeriet. Huset er ikke tilsluttet det kommunale vandværk eller kloaknet. Vi har boret vores egen brønd og bruger toiletet med septiktank, som vi selv tømmer. Og så har vi vores egen elforsyning. Vi har vores eget elværk, et dieslaggregat.”

“Jeg er med,” sagde manden, selvom han i grunden ikke var det.

At der kunne findes den slags steder. Det kom bag på ham. Desuden følte han sig ikke så lidt naiv. Var det sådan, det føltes, når tiden løb fra en? Eller var det bare så enkelt, at dette hus var

en konsekvens af et samfund, der kun blev koldere og koldere? Han vidste jo, hvem der var bygherrerne bag husbyggeriet, vidste, hvordan deres historie så ud.

Da han trådte ind i huset, mærkede han på yderdøren. Den var tykkere end en almindelig dør, det virkede, som om den vejede et ton.

Kvinden så tilfreds ud.

“Både vinduer og døre skal kunne modstå beskydning,” sagde hun. “Glasset er en specialleverance fra en leverandør i Tyskland, og det kan modstå omkring ti til femten slag med en hammer eller et andet redskab, før det giver efter.”

“Lyder som de ruder, der sidder i Det Ovale Værelse,” sagde manden.

Kvinden gav sig til at le.

“Vi havde faktisk Det Hvide Hus i tankerne, da vi designede denne bunker. Jeg synes, vi nåede ret langt.”

Manden hævede et øjenbryn.

“Bunker?” sagde han.

“Sådan så ingen glemmer, at det ikke er noget almindeligt hus.”

Uden at sige noget gik han fra værelse til værelse. Hans puls steg, han havde ikke i sin vildeste fantasi kunnet forestille sig, at der fandtes så enkel en løsning på hans problem. Huset var perfekt, hverken mere eller mindre.

“Hvor længe kan jeg leje det?” spurgte han.

Han kunne ikke undgå, at hans stemme blev hæs.

“Det er ledigt i mindst et halvt år. Tror du, det er nok?”

Han virkede pludselig tøvende.

“Det ved jeg ikke rigtig,” sagde han. “Ser du, jeg har ikke brug for huset lige med det samme, men først senere på foråret. Når min datter kommer hjem fra sit udlandsophold.”

Kvinden lagde en hånd på hans skulder.

“Jeg hørte om det, du har været ude for,” sagde hun. “En forfærdelig historie.”

Solen skinnede ind gennem et af vinduerne. Man kunne tydeligt se, at lysets styrke blev påvirket af glassets tykkelse.

“Ja,” sagde den mand, der skulle leje huset. “Det er en forfærdelig historie. Men i højere grad for min datter og hendes fami-

lie end for mig. Det ville være fantastisk, hvis de endelig kunne finde et tilflugtssted. Jeg mener, de kan jo ikke blive ved med at skjule sig i udlandet i al evighed.”

Kvinden rettede sig op.

“Det får de helt sikkert her,” sagde hun. “Her kan ingen finde dem. Så hvis deres situation ikke har forandret sig, inden de kommer hjem ...”

“Det kommer ikke til at ske.”

“... så er de velkomne her.”

Manden, der skulle leje huset, tillod sig selv at kvittere med et smil.

“Udmærket,” sagde han. “Udmærket.”

DEN TREDJE MAND: TOMHEDEN

Og så var der den tredje mand. Ham, der hverken havde behov for at bekende sine synder eller finde et fristed til nogen, der stod ham nær. Den mand, der havde mistet så meget, at han ikke længere lignede sig selv.

Han sad på sit kontor og kiggede tavs ind i væggen. Han reagerede ikke, da hans chef gik forbi hans dør og standsede midt i et skridt.

“Jamen, sidder du her,” sagde han. “Jeg troede, du holdt fri.”

Man kunne tydeligt høre, at han ikke brød sig om det, han så. Og ‘fri’ var ikke det rette ord i denne sammenhæng.

“Jeg havde nogle ting, jeg var nødt til at ordne.”

Hans chef blev hængende.

“Hør, jeg kan jo godt mærke, at du ikke har det så godt,” sagde han.

Stemmen var blød, og lysten til at gøre godt var stor.

“Det er fint nok, jeg vil bare ikke være hjemme hele tiden.”

Hans chef rømmede sig, pinligt berørt.

“Du har brug for et break, du fungerer ikke godt her lige i øjeblikket.”

“Hvabehar?”

Chefen så ud til at være pinligt berørt. Mere end pinligt berørt.

“Det fungerer ikke, når du har så kort en lunte over for alt og alle,” sagde han lavt. “Din attitude, din ubalance, det her går ikke længere. Det var derfor, vi fandt på det med sygdomsmeldingen.”

Stilhed.

Så var det sagt. Det, han havde ventet på så længe. Han var ikke velkommen, han måtte ikke være her længere.

“Skrid,” sagde han. “Skrid. Jeg vil sgu ikke have nogen sygemelding.”

Hans chef gik et skridt baglæns, men så heller ikke mere.

“Jeg vil have, at du forlader os i dag,” sagde han. “Jeg har givet dig flere chancer, end du har fortjent.”

Chefen gik sin vej med tøvende skridt. Fra nu af ville de lade ham være i fred, det vidste han. For der var sgu ikke nogen, der turde nærme sig en mand, der sørgede, og da slet ikke en mand, der også var blevet krænket. Ingen af hans kammerater, ingen af hans kolleger. For de vidste ikke, hvad de skulle sige. Det var ikke noget, han bebrejdede dem, for han havde selv svært ved at sætte ord på det, han gennemlevede lige for tiden. Og hvor svært måtte det så ikke være for andre?

Timerne gik alt for langsomt. Han blev siddende og blev ved med at kigge ind i væggen. Det var sådan, han så ud, når han tænkte. Chefen havde bedt ham om at gå hjem i dag, men havde ikke givet ham et klokkeslæt. En ide var ved at tage form, og den ville han udvikle i det stille. Meget havde han taget lidt for let på, men det her skulle bare gøres på den rigtige måde. Ikke kun for hans egen skyld, men også for så mange andres. Alle dem, der ikke var i stand til at give sig selv oprejsning, alle dem, der var blevet svigtet.

Tid var blevet noget, som han både havde for meget og for lidt af. Lige i dag havde han for meget. Men til sidst ville det blive aften, og så var han nødt til at tage hjem. Hjem til det, der blev kaldt for livet, hjem til det, der føltes så tomt, så ødelagt.

Det kan aldrig gøres godt igen, tænkte han. Men jeg kan forbedre situationen.

Og så rejste han sig op og forlod sit kontor.

FORHØR MED ALEX RECHT,
6. SEPTEMBER 2016

Til stede: forhørsleder 1 (F1), forhørsleder 2 (F2),
vicepolititiinspektør Alex Recht (Recht)

F1: Tak, fordi du tog dig tid til et møde i dag.
Vi har forstået, at du skal til begravelse i
morgen?

Recht: Ja, det stemmer.

F2: Det må være svært.

Recht: Helt ærligt, så føles det allerhelvedes svært.

F2: Savner du hende?

(tavshed)

F1: Vi ved godt, at du og Fredrika ... Altså, hvis
du ikke kan klare at tale om hende nu, så må
vi forsøge at løse det på en anden måde. Vi
forstår godt, at du er under pres, men vi er
nu alligevel nødt til at gennemføre denne
samtale. En kollega er anklaget for en for-
brydelse, og vi er nødt til at tale med nogen,
der var med fra starten.

Recht: Så må I finde en anden at tale med. For jeg var
ikke med fra starten. Det var der ikke nogen
af os, der var.

F2: Hvad mener du?

Recht: Jeg mener, at vi var blinde for det, den her historie handlede om. Jeg mener, at det ville have været lettere, hvis vi havde forstået visse grundlæggende omstændigheder. Som for eksempel hvor mange ofre vi ville få at se, og i hvilken rækkefølge disse mennesker blev slået ihjel.

(tavshed)

F1: OK, men så må vi lade det være udgangspunkt for vores samtale. Hvem var det første drabs-offer?

(tavshed)

Recht: En mand som alle os andre.

F2: Hvabehar?

Recht: Jeg sagde en mand som alle os andre. En mand, der kun var et menneske.

LØRDAG

DET VAR MIDT PÅ sommeren, den sommer, der skulle blive den længste nogensinde, at det første uhyggelige mord blev begået. Det startede en lørdag, en skæv helligdag, som på et hvilket som helst andet tidspunkt kunne være gået ubemærket hen, men som endte med at blive en dag, der forandrede livet fundamentalt for en del mennesker. Henry Lindgren var et af dem. Men det vidste han ikke noget om.

Klokken var kvart i ni om aftenen, da Henry forlod lejligheden for at gå ud og købe en avis. En af dem med en masse krydsord i. Der var ikke noget ordentligt at se i fjernsynet, og han sov så godt, når han havde løst krydsord, lige inden han slukkede sengelampen. Hvis han havde vidst, hvad den korte aftenudflugt ville komme til at koste ham, ville han have ladet avis være avis.

Det regnede, lidt køligt var det også. Så Henry tog den efterårsjakke på, der havde hængt fremme i snart et år (vinteren havde været mild, foråret koldt, og starten af sommeren kølig), og fandt paraplyen frem. Han styrede direkte mod kiosken på hjørnet, og han behøvede ikke at gå mere end et par meter i det dårlige vejr. Og det var jo heldigt. Vinden rev i paraplyen, da han kom ud, og han blev hurtigt våd på bukserne. En klokke ringede, da han rev døren op ind til kiosken.

“Sikke en møgsommer,” sagde butiksindehaveren, Amir.

“Kunne være værre,” sagde Henry, der godt kunne lide, at sommeren bød på både sol og regn.

Han betalte for sin avis og gik ud.

Skyggen dukkede op ud af det blå. Ikke så stor, ikke så høj, men alligevel helt tydeligt i vejen for ham. Henry standsede og forsøgte at se, hvem det var, der ikke ville lade ham komme forbi.

“Jeg har en hund, som jeg har brug for hjælp med,” sagde manden.

Henry så sig omkring. Der var ikke nogen hund i nærheden.

“Jaså,” sagde han.

Manden gik et skridt tættere på.

“En hund,” sagde han igen. “Den har det ikke godt. Kan du hjælpe mig med at bære den op ad rulletrappen?”

Her burde der måske have ringet en advarselsklokke i hovedet på Henry, men det gjorde der ikke. Han troede, at manden var påvirket af narko og havde hallucinationer om både hund og rulletrappe.

“Beklager, men jeg tror ikke, jeg kan gøre noget for dig,” sagde han og forsøgte at slippe forbi manden.

Det fik han også lov til. Han skyndte sig hen til sin hoveddør og tastede koden med de fire cifre. Han rystede paraplyen og slog den ned. For sent opdagede han, at manden var fulgt efter ham ind i opgangen. Døren smækkede bag dem begge to.

Satans også. Det her var overhovedet ikke rart. Men Henry Lindgren var fattet. Det allerbedste måtte være ikke at gå i panik. Det havde han læst flere steder, end han havde tal på. Man måtte aldrig nogensinde gå i panik, når man blev konfronteret med uberegnelige mennesker.

Han turde ikke vente på elevatoren, men tog trappen. Henry boede på den øverste etage, og allerede på første etage begyndte knæene at protestere. Det lod til, at manden var blevet dernede, Henry kunne ikke høre skridt bag sig. Han trak vejret tungt, da han gik forbi anden etage. Hans kræfter var ved at slippe op, og det samme gjaldt hans opmærksomhed. Henry anstrengte sig for at blive ved med at gå og samtidig forsikre sig om, at manden ikke var efter ham. Han var så optaget af det, at han ikke lagde mærke til, at elevatoren satte i gang og var på vej op.

Henry kunne være bristet i gråd, da han nåede sin hoveddør. Han skyndte sig at låse den op og åbne den. Samtidig standsede elevatoren på hans etage. Så skete det hele så usandsynlig hurtigt, at man måtte tilgive en ældre mand som Henry, at han ikke nåede at reagere. Det var, som om manden var fløjet ind i Henrys lejlighed. Med et smæk trak han døren i og låste den. Henry stod stille i sin gang med den dryppende paraply i hånden.

Så sagde manden de ord, der forandrede alt, og som måske også forklarede alt:

“Skråt op med hunden. Men jeg har en datter, som jeg vil have dig til at holde øje med. Forstår du, jeg begik en forfærdelig fejl. Jeg efterlod hende i toget, hun sov, da jeg gik. Kun i et par minutter, men det var nok. Nu står jeg tilbage på perronen, og pigen sidder alene i toget. Kan du holde øje med hende?”

Henry rystede langsomt på hovedet, mærkede, hvordan hans synsfelt skrumpede ind.

Chokket lammede både hans krop og hans mund. Han kunne ikke få så meget som et ord frem. Det eneste, han ville vide, var hvorfor denne mand var dukket op for at minde Henry om hans største fejltagelse.

Kan du holde øje med hende?

Det troede jeg jo. Jeg troede jo, jeg kunne.

“Hvad vil du?” hviskede Henry.

Hans stemme var så hæs og anspændt. Henry var bange.

Skrækslagen.

Manden svarede ikke. I stedet slog han Henry så hårdt på halsen, at det sortnede for hans øjne, og benene forsvandt under ham. Liggende på gulvet, ude af stand til at sige noget eller synke sit eget spyt, var Henry kun vagt bevidst om, hvad der skete. Ustrukturerede tanker vældede frem. Så mange, at det var umuligt at opfatte hver enkelt. De blev til en varm strøm af energi, som flød gennem hans krop, mens han mærkede manden tage fat i hans nakkehår og bøje hans hoved frem. Nogle få tanker nåede at lyne igennem ham, bryde løs, og dermed også blive bevidste. Underligt nok tænkte han aldrig *hvorfor mig?* Nej, det spørgsmål havde hans morder jo allerede besvaret, og det var Henry taknemmelig for. Han forstod derimod ikke mandens behov for at udmåle straf. Der gik ikke en eneste dag, hvor Henry ikke forbandede det, han havde gjort, og de konsekvenser, det havde fået.

Henry Lindgren var kun et menneske. Og det var tydeligvis ikke tilstrækkeligt.

ILDEN I KAKKELOVNNEN var alt for vild. Malin havde lagt mærke til det, men gjorde alligevel ikke noget ved det. Ikke lige først. Hun var både blevet afstumpet og overfølsom, havde nerverne uden på tøjet, samtidig med at hendes evne til at håndtere kriser aldrig havde været dårligere. Panik ødelagde kroppen på så mange forskellige måder. Det var hjernen, der blev værst ramt, evnen til at tænke. Og det blev ved og ved, konstaterede Malin. Panikken fortog sig aldrig, den var blevet hverdagskost.

Malin sad der foran varmen og kiggede på flammerne, mens de fandt vej ud. Som rødgule udyr, der hurtigt slikkede op ad ydersidens hvide kakler for så at trække sig tilbage lige så hurtigt. Det var først, da hun hørte sin søns stemme bag sig, at hun reagerede.

“Mor, det brænder jo! Sådan rigtigt!”

Malin skyndte sig hen og lukkede lugerne ind til kakkelovnen. Ilden ville snart blive kvalt. Akkurat ligesom alt andet.

Sønnen klamrede sig til hendes hofter med armene.

“Mor, jeg keeeeder mig.”

Malin gik gennem rummet med sønnen slæbende efter sig. Han var for stor til at opføre sig på den måde, men det var en leg, han havde elsket, da han var mindre. At hænge på hendes ben, mens hun gik.

“Har du spurgt Hedvig, hvad hun laver?” spurgte hun. “Måske kan hun finde på noget sjovt.”

Hun vidste ikke, hvad klokken var, mente, at børnene snart burde gå i seng. Men al den slags – som sengelægningsrutiner – var det blevet så tungt at opretholde. Regler, som de havde holdt benhårdt på i årevis, var forsvundet, glemte. Eller måske snarere

blevet forkastet. I dette nye liv var der så meget fra deres gamle, som ikke spillede nogen rolle.

Ikke når de hele tiden var skrækslagne.

Sønnen gav slip på hende og sank ulykkelig sammen på gulvet. "Hedvig vil ikke lege," sagde han. "Hedvig vil læse."

Gid bøgerne altid ville være der. Uden dem vidste Malin ikke, hvad datteren skulle lave. Bøgerne var det, der holdt Hedvig i balance. Uden dem ville hun blive som sin mor. Et vrage.

"Jeg har tænkt mig at bage," sagde hun til sin søn. "Vil du hjælpe?"

I grunden ville hun ikke have hans hjælp. Hun ville bare være alene, en time, et kvarter, et minut. Men sådan blev det aldrig. Hun havde altid et af børnene omkring sig, på sig. Hele døgnet rundt.

Sønnen lyste op og kom på benene. Han ville gerne bage.

"Kanelsnegle," sagde han.

"Ikke i dag, Max," sagde Malin. "I dag skal vi bage scones."

Hvornår havde de sidst bagt kanelsnegle? Sidste uge? Eller var det ugen inden? Det vidste hun ikke, men mente, at det var, samtidig med at de fik varerne bragt. Dagene flød sammen, man kunne ikke længere skelne hverdage fra weekender. I begyndelsen havde hun forsøgt, men det var sværere nu. Børnenes far nægtede at hjælpe hende. Han så næsten ud, som om han undrede sig over, hvad hun havde gang i, hvorfor hun overhovedet forsøgte. Alligevel havde hun forklaret og forklaret. Og for hver gang kunne hun se, hvordan han gled mere og mere fra hende og børnene.

Rutiner.

Var det ikke det, de havde allermost brug for?

Rutiner.

Alfa og omega i krisehåndtering af den slags, som de havde brug for.

Var det da så skidesvært at forstå?

De gik ud i køkkenet. Malin tog gær, mælk og smør ud af køleskabet, mens sønnen fumlede med melposen.

"Vær forsigtig, når der er så meget i den," sagde Malin.

"Det ved jeg da godt," sagde sønnen.

Malin smeltede smørret og hældte mælken i, varmede det op, indtil det var lillefingervarmt. Max smuldrede gæren ned i skålen.

"Må jeg holde?" spurgte sønnen.

Malin nikkede, og sønnen lod mælkeblandingen strømme ned over gæren. Malin rørte rundt med et piskeris, gæren opløste sig og gjorde væsken grå.

“Og så lidt salt,” sagde hun.

Max løb hen og hentede saltet. Malin løftede blikket fra skålen og kiggede ud gennem køkkenvinduet. Det regnede. Så meget, at det blev til en slags tåge. Men fandeme om hun alligevel ikke kunne se, at træerne var grønne og bærbuskene tættest på vinduet store og brede. Græsplænen voksede vildt, og stakittet var skævt. Sorgen overmandede Malin og fik hende til at snappe efter vejret. Der kom et hulk, da hun åndede ud.

“Hvad er der, mor?”

Sønnens blege ansigt var anspændt og ængsteligt. Indimellem spekulerede hun på, hvor meget han forstod, hvor meget han led.

“Ikke noget,” sagde hun. “Jeg er bare lidt træt.”

Sønnen fulgte hendes blik og så det, hun så. Haven og den fjerne eng. Frugttræerne og stilheden. Forladtheden. Og, på afstand, skoven, der gjorde dem usynlige.

“Jeg vil ud,” hviskede han.

“Det ved jeg godt, min dreng,” sagde Malin. “Det vil jeg også.”